

не изгрѣва толкова време, колкото е продължавалъ лѣтниятъ день. Презъ това време само безбройни звезди и месецътъ освѣтяватъ тундрата съ своята бледа свѣтлина. И нѣкога северното сияние се разгаря въ разноцвѣтни огньове и половината небосклонъ гори, вълнува се и трепти съ всички цвѣтове на джгата. Тишината въ тундрата презъ зимата е мрътвешка, дори гробна. Само по нѣкога се разнася отдалече крѣсъкътъ на бѣлата полярна сова или викътъ на полярната лисица. А подухне ли вѣтъръ, сякашъ грамадна метла почва да върти снѣга, да го грабва отъ едно мѣсто и нанася на друго, да притиска къмъ земята и безъ това жалката растителность.

Може ли да вирѣе нѣщо живо въ тази пустинна страна? Нали свѣтлина, топлина и храна сж нуждни на всичко живо! Какво може да даде тундрата на живото сжщество съ своята замръзнала почва, съ кжсото и студено лѣто и дългата полярна нощъ? Но нали знаемъ, че животътъ се приспособява къмъ всичко, че навсѣкжде се срѣща той, като приема различни форми, подходящи къмъ околнитѣ условия. И ако въ морскитѣ бездни има богатъ животъ, то защо, наистина, да не го намѣримъ и въ тундрата! Да, ще го намѣримъ... Но този животъ ще бжде съвсемъ особенъ. И растенията и животнитѣ въ природата сж само нейни — приспособени къмъ живота въ нея. Ни едно наше дърво не може да расте въ тундрата. Замръзналата почва не позволява на неговитѣ корени да проникнатъ дълбоко. Всичко, което расте въ нея, е низко, дребно и се крепи само на повърхностьта. Мъхъ, лишей, ягодови растения и низки дървета или храсталаци, които се стелятъ по земята въ защитенитѣ отъ вѣтъра мѣста — ето растителностьта на тундрата. Всички растения се стелятъ къмъ земята, притискатъ се едно къмъ друго и така запазватъ топлината си. А топлината е тѣй малко, лѣтото така кжсо! И растенията бързатъ да живѣятъ, да цвѣтятъ и даватъ плодъ.